

trukket Kongen i Forgrunden. Naar den ærede Minister lever i et konstitutionelt Monarki, saa indrømmer jeg, at det er hans Opgave og Pligt at gennemføre de Ting, som han anser for rigtige, men almindelig Fairhed byder ham at dække Kongen og ikke trække denne frem. Denne Grund alene er for mig tilstrækkelig til at tvivle om, at et Ministerium, som optræder paa den Maade, bør sidde længere. Jeg erindrer — eller rettere, jeg erindrer det ikke, men ældre Medlemmer erindre den Schiørring'ske Adresse, og hvorledes den højtærede Konseilspræsident den Gang vendte sig mod Hans Majestæt Kongens Ministre, fordi han mente, at Kongen var skudt i Forgrunden, og det var dog kun i en politisk Sag, ikke, som her, i en borgerlig Sag.

Den højtærede Konseilspræsident mener at have Krav paa vor Tillid, fordi han har reddet Parlamentarismen. Nu vil jeg ikke sige noget ondt om Parlamentarismen — den synes foreløbig en Kendsgerning — selv om jeg beklager denne Parlamentarisme og mener, at den ikke er evig, fordi den nu en Gang har den Fejl, at den ophæver det sande System i al fri Forfatning, nemlig den gensidige Kontrol. Vi staa i dette Øjeblik saaledes, at de kontrollerende Parter, det højtærede Flertals Førere, og de kontrollerede Parter, de højtærede Ministre, ere de samme Personer. Men, som sagt, det skal jeg ikke komme ind paa her. Men jeg vil sige, at den Udartning af Parlamentarismen, der har fundet Sted under det forrige Ministerium, og som fortsættes under dette, kan ingen, selv ikke de varmeste Venner af Parlamentarismen, ønske. Den højtærede Konseilspræsident og hans Venner mene, at det var ukonstitutionelt at henvende sig til Hans Majestæt Kongen og søge at øve Indflydelse paa denne ved at fortælle Hans Majestæt, at en af hans Ministre ikke egnede sig til at være Minister, ikke var velskikket efter Deputationens Mening. Men det er ingenlunde ukonstitutionelt. Hans Majestæt er ikke bunden til at beholde et Ministerium, selv efter parlamentariske Regler har Hans Majestæt i hvert givet Øjeblik Ret til at tage et andet Ministerium. Og selv ikke naar der kommer et Mistillidsvotum fra Folketinget mod det nye Ministerium, kan der blive Tale om, at Parlamentarismen er krænket. Men saa længe, indtil det sker, har Hans Majestæt Kongen Ret til at beholde det nye; thi han kan opløse Folketinget, og først naar det nyvalgte Folketing giver Ministe-

riet et Mistillidsvotum, kan Parlamentarismens Idé siges at være krænket. Jeg tror derfor, at den højtærede Konseilspræsident har givet Parlamentarismen en saare snæver og farlig Fortolkning. Dobbelte farlig, fordi det kan tænkes, at vi en skønne Dag faa et Rigsdagsflertal, der er korrupt, og et Ministerium, der er lige saa korrupt, og Konge og Folk ere enige om at mene det, men saa vilde Kongen være afskaaren fra enhver Mulighed for at bringe Parlamentet i Overensstemmelse med Folkevillien.

Men Fejlen er, at den højtærede Minister har forvekslet Parlament og Folkevillie. Parlamentet er ofte, men ikke altid Udtryk for Folkevillien. Paa Grund af en uheldig Valglov behøver det ikke at være det. Vi hørte nu selv Socialdemokraternes Ordfører indrømme, at dette Parlament ikke var et sandt Udtryk for Folkevillien. Den Form, hvorunder de Herrer have regeret, har ikke været et Udtryk for Folkevillien. Vil nogen paastaa, at der var en Folkevillie, som krævede, at det ærede Medlem fra Nørresundby (Jensen-Sønderup) skulde gaa af som Minister og erstattes af det forhenværende ærede Medlem fra Vraa (Thomas Larsen)? Der var ikke for 2 Øre Folkevillie i det, det var en Klike og Bladudgiverinteresse, der der var afgørende. Det er i Virkeligheden en Tilsnigelse at lægge noget ind i Folkevillien, som aldrig har ligget deri; saa bliver Parlamentarismen ikke det, den burde være, og heller ikke Parlamentet det, det burde være: et Udtryk for Folkevillien, men ganske simpelt et ordinært Udtryk for et Partistyre per fas et nefas og slet ikke for Flertallet.

Og heller ikke en anden Ting er der Grund til at være glad ved. Man har berørt Spørgsmaalet om Hypotekbankdirektøren. Jeg vil for min Part sige, at jeg er overbevist om, at det ærede Medlem, som blev udnævnt dertil, er en perfektibel Mand, det have vi alle set; men jeg tror ikke, at det ærede Medlem har haft Lejlighed til paa dette Omraade at vise saa store Forudsætninger, som her udkræves, og som i sin Tid den højtærede Finansminister krævede. Det hænger sammen med og virker i Virkeligheden som en Fortsættelse af det tidligere System, da vi i sin Tid fik den afgaaede Minister Ole Hansen, som paastod ikke at kende noget til Veksler, til Nationalbankdirektør. Det er det amerikanske Rovsystem. Er det ønskeligt, at Parlamentarismen skal omformes dertil? Jeg skal tage en Sammen-